

личната и династическа политика на цар Фердинанда, която бе една авантюристическа и завоевателна политика и, следователно, една политика противонародна. А при едно обективно и спокойно обсъждане на въпроса за победата във войната, на този въпрос не можеше да бъде даден друг отговор, освен този, който впоследствие даде самата война — пълната победа на Съглашението и на неговите многобройни големи и малки съюзници над Централните сили и техните съюзници — България и Турция. Най-сетне, ако България беше заставена да се намеси във войната още в нейното начало, преди героичната съпротива на Белгия и германското поражение при Марна, които разстроиха плана на Германия за една светкавична победа над Франция и където окончателното разрешение на войната пролича, за което днес свидетелствува и тогавашният германски престолонаследник, според който, след неуспеха, който Германия претърпя при Марна, той ведно с много още немски военачалници и политици е считал победата на Централните сили за окончателно осуетена, — позволено е на едно правителство от посредствени по ум държавници да не може да си даде един ясен отговор на този въпрос, макар че за целия български народ, начело с първите просветени негови хора, да нямаше две мнения по него. В 1915 г., обаче, една година след започването на войната, когато почти всички държави в света се бяха определили или бяха на път да се определят, когато за никого не остана тайна непримиримостта на Съглашението, което бе се вече превърнало на една многобройна коалиция на държави от всички материци на света против Централните сили, и когато се видя, че войната ще продължи, — не може да има и най-малко съмнение, че намесата на България във войната